

Шейсет и пета глава

Гората се разрежда и пътят става по-полегат.

- Наближаваме билото – казва Иво Жупан. - Сега трябва да внимаваме, защото пътят вече минава и през открити места, освен това наблизко има вилно селище и хората от него често се разхождат насам.

- Откога е това вилно селище? - пита Винко Станс.

- От няколко века поне, ако не още от времето, когато пристигнали нашите предци – обяснява Иво Жупан.

- Нямам спомен за такова селище – казва Винко Станс.

- То е в страни от пътя – продължава Иво Жупан. -

В него живеят предимно възрастни хора, които събират горски плодове, корени и билки и по този начин се препитават. Сградите са предимно дървени, а за тях не е необходимо разрешително за построяване, затова тук идват хора, които нямат добра издръжка след пенсиониране.

- Как може да има хора с лоши пенсии? - недоверчиво го гледа Винко Станс.

- Много хора дори нямат пенсии, а разчитат или на децата си, или отиват в такива селища – казва Иво Жупан.

- Ти си в управата на Алтре Мунс и затова нямаш реална представа за нещата. Там получават фалшива статистика за работните места, заплатите, пенсиите и средствата, необходими за живот. Реалността е съвсем различна.

- Иво, това са думи на дисидент – недоволно го поглежда Винко Станс. - Няма жител на Алтре Мунс, който да не е достатъчно осигурен на стари години.

- Винко, нали ти казах – не се съгласява Иво Жупан,

- информацията, която получавате, е нагласена, изобщо не отговаря на реалността.

- С какви доказателства разполагаш? - продължава недоверчиво да го гледа Винко Станс.

- Такива селища като това, за което казах, има на много места в планината – отговаря Иво Жупан. - Там живеят хора, които имат много малко средства или изобщо не получават такива от вашите пенсионни фондове.

- Тогава, значи не са ходили на работа – констатира Винко Станс.

- Ходили са – заявява Иво Жупан. - Повечето от тях са дори трудови инвалиди. Пострадали са в производствени предприятия, а управата на Алтре Мунс не им е осигурила инвалидни пенсии, защото лекарските комисии са констатирани, че са напълно здрави. А това са хора или без ръце, или без крака, или без очи. Повечето от тях са пострадали от погрешно насочен лазерен лъч. Можело е да загинат, но са имали нещастieto да останат инвалиди и то непризнати от управата на Алтре Мунс. Лекарските комисии явно са подложени на натиск да не одобряват инвалидност дори за тежки случаи, за да може управата на Алтре Мунс да прибира средствата от инвалидните фондове.

- Иво – вика Винко Станс, - това са сериозни обвинения!

- Ами дай ме под съд! - подскача Иво Жупан. - Нали имаш власт? Хайде, дай ме под съд!

- Няма да може – намесва се Блатор. - За съжаление, кариерата му в управата на Алтре Мунс вече е приключила. Поне ще може да поеме фирмата, защото вече остарявам.

- Каква фирма? - негодува Винко Станс. - Аз съм управител на сектор „Наука“ в управата на Алтре Мунс.

Никой няма основание да ме свали от тази длъжност, ако не съм нарушил закона.

- Вече си го нарушил – казва Блавор. - Връщане назад няма.

- Какви са тези глупости? - вика Винко Станс. - За някакво неправилно паркиране! И, освен това, не аз карах совалката.

- О-о! Винко! - обажда се Физор Апс. - Сега разбра ли защо се разделихме?

- Какво искаш да кажеш? - дръпва се Винко Станс. - Какво общо има този случай?

- Винаги в критичен момент гледаш да избягаш от отговорност – заявява Физор Апс. - Както и сега – не бил той паркирал! Ами кой?

- Инко Нитс – отговаря Винко Станс.

- Ами нали ти му нареждаш? - не отстъпва Физор Апс.

- Деца, хайде да не спорим за минали неща – прекъсва ги Блавор. - Трябва да се доберем незабелязани до вратата на рая. Затова трябва да спрем да викаме. Тишината е най-добрият ни съюзник. Сред тези хора от вилното селище може би няма човек, който да ни издаде, но не знаем, дали управата на Алтре Мунс не е изпратила в селището свои хора, за да ги държи под контрол.

- Напълно възможно е – казва Иво Жупан. - Имам такива съмнения. Водачите на няколко такива селища изчезнаха безследно. На това селище водачът изчезна съвсем скоро, преди два дена. Водело се разследване, но няма никаква информация. Просто изчезнал човекът.

Драгица изважда оръжието, отнето от Инко Нитс и слага показалеца на устата си, за да накара всички да замълчат. Дава им знак да се скрият зад едно дърво.

След малко по пътя минават двама млади мъже,

които разговарят помежду си.

- ...ми се обадиха – се чува да казва единият.

- Кажи им да не те търсят на светещата плоча, защото хората ще се усъмнят – казва вторият.

- Това явно е спешно – казва първият.

- Какво толкова? - пита вторият.

- Търсят Винко Станс – отговаря първият.

Драгица не чака повече, а изскача иззад дървото и зашеметява двамата с по един изстрел от зашеметяващото оръжие.

- Какво правиш? - вика Винко Станс.

- Нали чухме достатъчно – казва Драгица. - Дай да ги претърсим. Хайде, не се потривай.

Драгица претърсва първия и изважда нетбука му, един зашеметяващ пистолет и няколко десертчета.

- Тоя няма много, но явно е градско чедо, щом набива десертчета – констатира Драгица.

- Другият няма и това – казва Блавор, след като претърсва втория.

- Това са кадри под прикритие – сочи ги Иво Жупан. - Сигурно те са се погрижили за изчезването на водача на селището.

Драгица отваря нетбука, който е намерила и казва:

- Охо! Комюникето на полицията е на първа страница.

- Какво ще ги правим тези? - пита Винко Станс. - Сега наистина я загазихме.

- Ако ги бяхме пуснали, щяхме да загазим – казва Драгица. - Ще ги вземем със себе си.

- Да ги мъкнем два километра?! - вика Винко Станс.

- А какво предпочиташ? - пита го Драгица. - Те да те замъкнат на двайсет до полицията?

- Те си вървяха по пътя – ръкомаха Винко Станс.

- Скъпи, ти май изпадна в паника – хваща го за брадичката Физор Апс. - Я се успокой. Дишай дълбоко, а така! Не ме карай да се връщам на започнатата преди малко тема.

- Ние с Иво ще носим единия – казва Блавор, - а Миро и Винко ще хванат ей този, по-дребен е.

Тръгват с двамата зашеметени. Драгица държи двата зашеметяващи пистолета в готовност.

- Ако някой се размърда, ми се обадете – казва тя.

- Наближаваме – успокоява я Иво. - Скоро ще стигнем до вратата на рая.

- Да – съгласява се Драгица. - Инко Нитс набира кода.

- Какъв код? - пита Блавор.

- Ами твоя – отговаря Драгица, - нали щяхме да ходим във вашата база на Земята?

- Не съм му казвал никакъв код! - вика Блавор.

- Е, спокойно де! - казва Драгица. - Аз му го изпратих.

- Откъде го научи? - пита Блавор.

- От теб – отговаря Драгица. - Нали разправят, че съм имала някакви способности.

След минута групата излиза на голяма горска поляна, сред която се издига историческата врата на рая, през която са минали предците на Иво Жупан.

Инко Нитс дава знак на Блавор да побърза. На екрана на нетбука на Инко Нитс се вижда някакъв човек.

- Винко! - вика човекът – Не те очаквах толкова скоро.

- Додранс – казва Блавор, - ще се прегръщаме после. Сега ни пушай да влезем, защото са по петите ни.

